

Něco velkého, a ať je to láska (VII): Povolání k manželství

Bůh žehná normálnímu
rodinnému životu a chce být
jeho součástí. Procházka
knihou Tobiáš nám může
pomoci takový život znovu
objevit.

25.02.2024

**Něco velkého a ať je to láska (VII):
Povolání k manželství**

„Krása povolání založit křesťanskou rodinu se sebou nese výzvu ke svatosti, která není druhořadá, ale prvořadá.“

Když svatý Josemaría před téměř sto lety poprvé začal mluvit o povolání k manželství, spojování těchto dvou pojmů lidi vyvádělo z míry, ne-li je dokonce rozesmávalo; bylo to, jako kdyby se mluvilo o ptáku bez křídel nebo o hranatém kole. „Směješ se, protože ti říkám, že máš ‚povolání k manželství‘? —Ano, máš ho: povolání.“¹ V tehdejší mentalitě, a někdy i dnes, „mít povolání“ znamenalo opustit to, co je v životě běžné, aby bylo možné sloužit Bohu a církvi. A pro většinu lidí je normální mít rodinu, děti, domov, zaměstnání, nákupy, účty, pračky, zbytky v lednici....

Tento výčet, stejně rozmanitý a nepředvídatelný jako život sám, nejenže zapadá do „hranatého kola“

povolání k manželství, ale nachází v něm své nejlepší vyjádření. Pohled na „manželství jako skutečné Boží povolání“² vychází přímo z přesvědčení, že Bůh žehná normálnosti rodinného života a chce v něm „přebývat“. „Ty jsi ten Svatý, jenž trůní obklopen chválami Izraele“ říká žalm, který se Ježíš modlil na kříži (Ž 22,4). Bůh, Svatý, chce žít uprostřed nejnormálnějšího života rodin. Životy, které jsou povolány k tomu, aby se skrze náklonnost v nich projevovanou staly chválou Jemu: aby se staly „nebem“, a to navzdory všem nevyhnutelným nedostatkům tohoto provizorního místa, kterým je náš pozemský život.

Šťastnou cestu

Ten mladý muž se při slovech „povolání k manželství“ zasmál, ale zároveň se zamyslel. A dostal i jednu konkrétní radu: „Svěř se pod

ochranu svatého Rafaela, aby tě vedl v čistotě až do konce cesty, tak jako Tobiáše.”³ Svatý Josemaría zde odkazuje na jediný biblický příběh o tomto archandělovi, k němuž choval zvláštní náklonnost, a to natolik, že velmi brzy svěřil svatému Rafaelovi svůj apoštolát mezi mladými lidmi.⁴

„Kniha Tobiáš je okouzující,“ řekl jednou.⁵ Ačkoli je celá kniha vyprávěním o cestě, umožňuje nám hluboce se ponořit do života dvou domovů a být svědky zrodu třetího. Atmosféra domova je obsažena i v samotné cestě, a to v drobném detailu, kterého si umělci v průběhu staletí neopomněli všimnout. Tato kniha je jediným místem v Písmu, kde se setkáváme s domácím psem, který Tobiáše a svatého Rafaela doprovází po celou dobu jejich cesty (srov. Tob 6,1; 11,4).

Když se Tobiáš chystá odejít, otec mu požehná těmito slovy: Bůh, který je v

nebesích, ať vás tam ochrání a přivede vás opět ve zdraví ke mně, jeho anděl ať vás provází svou ochranou (Tob 5,17). Tato slova parafrázoval svatý Josemaría, když uděloval požehnání těm, kteří se chystali na cestu: „ať tě Bůh doprovází na tvé cestě, ať jeho Anděl jde s Tebou.“⁶ A pravá cesta, ta nejrozhodnější, je cesta života, kdy se muž a žena vzájemně odevzdávají jeden druhému v manželství a odpovídají tak na Boží sen, který sahá až k počátkům světa.⁷ Je tedy velmi důležité pomáhat mladým lidem objevovat a po mnoha letech putování znovu objevovat „jak krásné je mít povolání k manželství a vytvářet křesťanskou rodinu.“⁸: povolání ke svatosti, které není druhořadé, ale prvořadé.

Kdy život skutečně začíná

Povolání člověka se rodí z jednoduchého objevu, který s sebou

nese mnoho důsledků: z přesvědčení, že smysl, pravdu našeho života nenajdeme v životě pro sebe, pro své vlastní starosti, ale pro druhé. Objevujeme, že jsme ve svém životě obdrželi hodně lásky a že jsme povoláni dělat totéž: dávat lásku. Jedině tak člověk skutečně nalezne sám sebe. Dávat lásku, a to nejen ve volných chvílích, abychom uklidnili své svědomí, ale tak, aby se láska stala ústředním cílem našeho života, těžištěm všech našich ostatních starostí.

Před sňatkem se Sárrou i po něm dostává mladík Tobiáš v tomto ohledu několik rad s apelem na to, co je v něm nejušlechtilejší. Jeho otec Tóbita, který ho posílá na cestu, aby získal peníze pro jejich budoucnost (srov. Tob 4,2), mu chce nejprve předat své nejdůležitější dědictví, to, čeho si ve svém životě nejvíce vážil. „Řádně mě pohřbi! Cti svou matku a neopouštěj ji po všechny dny jejího

života. Dělej, co se jí líbí, a ničím nezarmucuj jejího ducha... Po všechny své dny, synu, měj na paměti Hospodina. Nehřeš a nepřestupuj jeho přikázání. Jednej spravedlivě po všechny dny svého života a nechod' po cestách nepravosti... Neodvracej svou tvář od žádného chudáka, aby se neodvrátila Boží tvář od tebe. Prokazuj milosrdenství podle toho, jak hodně máš; máš-li málo, neboj se prokazovat milosrdenství i z mála.... V každé době dobrořeč Hospodinu, svému Bohu, a vypros si od něho, aby tvé cesty byly přímé a všechny tvé stezky a záměry se zdařily. (Tob 4,3-19).

O několik týdnů později se Tobiáš, který se nedávno oženil, chystá na zpáteční cestu do domu svých rodičů a jeho nová tchyně Adna ho při rozloučení žádá: „Chlapče a milovaný bratře, kéž tě Hospodin přivede zpět, abych viděla dítky tvé a své dcery Sáro, dokud jsem živa,

dříve, než umřu. Před tváří
Hospodinovou svěřuji ti do péče svou
dceru, nezarmucuj ji po všechny dny
svého života“ (Tob 10,12). Bůh
povolává manžele, aby se navzájem
chránili, starali se jeden o druhého,
sdíleli vzájemně své životy: odtud
pramení tajemství jejich osobního
naplnění, které proto nikdy nemůže
být pouze seberealizací. Nejhlubším
smyslem života je dávat život. To
vidíme v Ježíšově životě: Já jsem
přišel, aby měli život a měli ho v
hojnosti (Jan 10,10). Tak žili také
svatý Josef a Panna Maria, s
nejpokornější, nejněžnější a
nejjemnější láskou, jakou kdy tento
svět viděl, starali se jeden o druhého,
a především se starali o Život, který
se stal tělem. A právě tak chce Bůh,
aby žili jeho učedníci, abychom
všude, kde jsme, vyzařovali jeho
radost, jeho dychtivost po životě. To
je jádro smyslu našeho křesťanského
poslání.

„Nedostatek lásky a úsměvu proměnil naše města v pouště. Tolik zábavy, tolik věcí k trávení času, k rozesmávání, ale chybí láska. Úsměv rodiny může tuto poušť našich měst překonat. To je vítězství rodinné lásky. Žádné ekonomické a politické inženýrství nemůže nahradit tento přínos rodin. Projekt Babel staví mrakodrapy bez života. Duch Boží místo toho činí poušť plodnou (srov. Iz 32,15)“.⁹

Nejhlubším smyslem života je dávat život. Tento objev, k němuž lze dospět i v dospívání, ale někdy se k němu dospěje až v pozdním věku, znamená skutečný přechod od dětství k lidské zralosti. Mohli bychom říci, že teprve tehdy člověk začíná být skutečně člověkem: že teprve tehdy začíná skutečný život. Neboť „mít velké sny je znakem života; milovat, to je to, co život znamená. Milovat až do té míry, že je člověk schopen se obětovat pro

milovaného. Být schopen zapomenout na sebe, to znamená být sám sebou; být schopen pro něco zemřít, to znamená žít. Člověk, který myslí jen na sebe, je nikým, je prázdný; jen člověk, který dokáže zapomenout na sebe, který se dokáže darovat, který dokáže jedním slovem milovat, je živý.“¹⁰ —

Co vše obsahuje „ano“

V tomto světle vidíme, jak daleko je povolání k manželství od něčeho „pro vlastní uspokojení nebo jako by to byl pouhý prostředek k sobeckému zdokonalení vlastní osobnosti“¹¹. Jistě, naše osobnost se skutečně rozvíjí teprve tehdy, když jsme schopni darovat se druhému člověku. Život v manželství je také zdrojem mnoha uspokojení a radostí; nikdo však nepřehlédne, že s sebou přináší také problémy, nároky, svody. Jak snadné je však hledat únik před touto méně přitažlivou tváří lásky.

Zde si můžeme vzpomenout na to, jak pečlivě se některé svatební oslavy plánují, nešetří se na nich a dělá se vše pro to, aby byly nezapomenutelným zážitkem hodným společenského postavení rodiny. Pak ale přichází realita každodenního života, rozčarování, které může nastat po několika měsících nebo letech, když se setkáme s nedokonalostmi rodinného života: když se objeví problémy, když člověk jasněji vidí nedostatky manžela nebo manželky a je obtížné spolu mluvit, naslouchat jeden druhému, zacelit otevřené rány, projevit si náklonnost. Pak člověk může začít ztrácet ze zřetele, že manželství je „skutečné Boží povolání“, které od manželů žádá, aby se skutečně darovali jako otec, matka, manžel, manželka...s povoláním. A to by bylo skutečně nešťastné: rodina, kterou Bůh chtěl, aby byla šťastná, a to i uprostřed těžkostí a obtíží, a která nakonec

sejde z cesty a spokojí se s tím, že se pouze „snáší“.

V den, kdy muž a žena uzavírají manželství, odpovídají „ano“ na otázku, zda se milují. Ale skutečnou odpověď dává až jejich vlastní život: ukovaný v pomalém ohni „navždy“ jejich vzájemného „ano“. „Na nejdůležitější otázky člověk vždy odpovídá celým svým životem. Nezáleží na tom, co člověk říká, jaká slova používá. Odpověď nakonec vychází z činů, které člověk ve svém životě vykoná. Kdo jsi? Co skutečně chceš? Odpověď vychází pouze z celého života člověka.“¹² A toto „ano“ celého života, které se každý den znovu a znovu stává skutečností, je stále hlubší a autentičtější. Nevyhnutelná naivita, která poznamenává začátek manželského života, se mění v nevinnost naplněnou světlem, bez jakéhokoli cynismu: v „ano, drahá“, které nyní ví, ale také miluje.

Nesmírná hloubka tohoto „ano“, které je neodvolatelné, má-li být láska opravdová, je také důvodem, proč církve ve svém učení o době zasnoubení a otevřenosti manželů životu stále jde proti proudu. Ačkoli tento postoj vede k obvinění z neosvícenosti a tvrdosti, trpělivě na něm trvá, protože ví, že ji Bůh volá, aby chránila pravdu o lidské lásce, zvláště v jejím „rodném místě“¹³. Církve přitom nehájí abstraktní pravdu, pravidlo jakoby z příručky. Spíše chrání pravdu konkrétních životů, rodin; chrání lidské vztahy před skutečnou smrtelnou nemocí: před jedem, který se nenápadně propracovává dovnitř, oděn zprvu jako romantika a triumf, až je náhle odhalen, třeba až po řadě let, jako to, čím ve skutečnosti je: sobectvím, které může každého z manželů uvěznit v sobě samém.

Je pravda, že v člověku, který se rozhoduje, je patrná velkorysost a

radost ze života: „Budu si užívat všeho, co mi mé tělo může dát, a podělím se o to s kýmkoli, kdo se ke mně chce připojit.“ V tomto přístupu k životu můžeme slyšet jasnou ozvěnu z prvních kapitol knihy Genesis: Mládí je tak chutné ovoce... proč ho neochutnat naplno? Proč mě chce Bůh o tuto sladkost připravit? (srov. Gn 3,2.6). Dnešní mladí lidé, kteří se snaží vést křesťanský život, pociťují stejnou přitažlivost, ale vidí, že je to jen přelud, a chtějí hlouběji uchopit pravdu. Svým úsilím zachovat si čistou lásku nebo znovu získat nevinnost, pokud ji snad ztratili, se připravují na to, aby mohli milovat, aniž by druhého člověka „vlastnili“, aniž by ho „konzumovali“.

Tak či onak se ptají sami sebe: s kým budu sdílet tuto dychtivost po životě, kterou v sobě cítím? Je to opravdu ten pravý člověk? Budeme se skutečně milovat, nebo po sobě budeme pouze toužit? Vědí, že se

svým tělem dají také své srdce, svou osobu, svou svobodu. Vědí, že to vše se skutečně vejde jen do „ano navždy“; a vědí, že oni i každý člověk jsou hodni „ano bez podmínek“. Pokud toto rozhodnutí chybí, nejsou připraveni tento dar učinit, ani druhí jej přijmout; je to dar, který by je zanechal uvnitř prázdné, i když to možná zjistí až s odstupem času.

Stejná „logika“ je základem povolání těch, kdo žijí v celibátu a chtějí milovat Boha i svým tělem, protože mu ho den co den dávají. Ano, manželství a celibát se vzájemně osvětlují a potřebují, protože obojí vyjadřuje bezpodmínečnou lásku, kterou lze pochopit jen v Božím světle, z obrazu sebe sama, který do nás Bůh vložil a díky němuž vidíme sebe jako dar, vidíme druhé jako dar a uvědomujeme si, že jsme povoláni darovat život: svým rodičům, dětem, vnoučatům...všem.

Když Ježíš odhaluje tento hluboký smysl lásky, jsou jeho učedníci tak zmateni, že jim musí říct: Ne všichni pochopí to slovo; jen ti, kterým je to dáno (Mt 19,11). Mladí lidé a rodiče, kteří se snaží vést křesťanský život, by si měli uvědomit, že ačkoli se občas mohou setkat s nepochopením druhých, v hloubi duše je mnoho lidí obdivuje, i když někdy nedokážou přesně vyjádřit proč. Obdivují je proto, že svou upřímnou láskou dávají jasně najevo radost a svobodu Boží lásky, touhu, kterou každý muž a každá žena chová hluboko ve svém srdci, „vzdechy, které nelze vyjádřit,“ (Řím 8,26).

Srdce, které nechce trpět

Jméno Rafael znamená „Bůh uzdravuje“. Znamená, že Bůh bdí nad každým člověkem a stará se o něj. Archandělův zásah do života Tóbity, Anny, Tobiáše a Sára je viditelným vyjádřením skutečnosti,

kterou možná často ztrácíme ze zřetele: Boží ochrannou péči o rodiny, důležitost, kterou příkládá jejich úspěchu a štěstí (srov. Tob 12,11-15). Bůh nám chce být nablízku, i když mu to někdy odmítáme dovolit, protože o jeho blízkost ve skutečnosti nestojíme. V příběhu o marnotratném synovi, který odešel do daleké země (Lk 15,13), můžeme vidět nejen konkrétní lidi, ale i celé společnosti a kultury: svět, který se vzdaluje od Boha, a stává se tak nepřátelským místem, kde mnohé rodiny trpí a někdy ztroskotávají. Navzdory všemu se Bůh, podobně jako otec v podobenství, nikdy neunaví čekáním a vždy si najde způsob, jak být přítomen v těchto někdy tragických skutečnostech, a vyhledává každého člověka, i když je třeba vyléčit mnohé rány.

Kniha Tobiáš nám také ukazuje, že Boží blízkost a starost o rodiny

neznamená, že jsme ušetřeni všech obtíží, ať už vnitřních nebo vnějších. Tóbit je například spravedlivý muž, dokonce hrdina, a přesto Bůh dopustí, aby oslepl (srov. Tob 2,10). Jeho žena se v důsledku toho musí snažit najít příjem pro rodinu a jednoho dne spolu s platem dostane i dítě. Tóbit, možná ve špatné náladě kvůli své slepotě, si myslí, že jeho žena dítě ukradla, a neúmyslně způsobí v rodině rozruch. Jak vypráví sám Tóbit: Ale já jsem jí nevěřil a řekl jsem jí, aby ho vrátila majitelům, a zarděl jsem se za ni. Ona mi pak odpověděla: „Kam se poděly tvé skutky milosrdenství? Kam se podělo tvé spravedlivé jednání? Teď se ukázalo, co jsi zač!“ (Tob 2,14) Tváří v tvář této kruté odpovědi je Tóbit naplněn zármutkem, začne plakat a modlit se a prosí Boha, aby si ho vzal k sobě (srov. Tob 3,1-6).

Přesto Tóbit dělá vše pro to, aby byla jeho žena šťastná, i když se mu to ne vždy daří. Tak například když je Tobiáš již na cestě domů, nyní šťastně ženatý a s penězi, které po něm otec chtěl, aby získal zpět, jeho matka Anna, která byla od samého počátku proti tomu, aby se Tobiáš vydal na cestu, se obává nejhoršího: „Běda mi, mé dítě, že jsem tě, světlo svých očí, nechala jít.“ Tóbit, který je také ustaraný, se ji snaží uklidnit: „Nermuť se kvůli němu, sestro, brzo tu bude!“. Anna mu odpovídá: „Nech mě být a neklamej mě! Mé dítě zahynulo.“ Ale s nedůsledným mateřským srdcem tajně dál doufá v jeho návrat: Vyběhla a pozorovala cestu, po níž odešel její syn. Činila tak denně. Nikomu neuvěřila. Když zapadlo slunce, vcházela do domu, naříkala a plakala celou noc a nemohla spát. (Tob 10,1-7).

Je dojemné sledovat, jak se v průběhu staletí každodenní

problémy rodin příliš nezměnily. Nedorozumění, selhání v komunikaci, starosti o děti... „Ale kdo si myslí, že všechny tyto potíže znamenají už konec lásky a radosti, má o manželství a o lidské lásce ubohou představu.“¹⁴ Počáteční proces zamilovanosti – který dodává sílu potřebnou k tomu, abychom mohli snít o založení rodiny – má tendenci překrýt nedostatky druhé osoby. Stačí však několik týdnů života pod jednou střechou, aby si člověk uvědomil, že nikdo nepřichází do svatebního dne dokonalý, a proto musí být manželský život pro oba manžele cestou neustálého obrácení a spolupráce v týmu. Dokud si manželé budou každý den dávat novou příležitost, jejich srdce budou každým dnem krásnější, i když některá omezení budou stále přetrvávat, a dokonce vykrystalizují.

Jedna stará píseň říká: „Srdce, které nechce trpět, stráví celý život bez

lásky.“¹⁵ C. S. Lewis v této souvislosti napsal: „Milovat vůbec znamená být zranitelný. Milujte cokoli a vaše srdce bude jistě zkrouceno a možná i zlomeno. Chcete-li mít jistotu, že si ho zachováte neporušené, nesmíte své srdce dát nikomu, ani zvířeti. Pečlivě ho obalte koníčky a drobným přepychem, vyhýbejte se všem pletkám, bezpečně ho zamkněte do rakve či rakvičky svého sobectví.“¹⁶ Jistě, novomanželé se nesetkávají se stejným nebezpečím jako Tobiáš a Sára, kteří musí být připraveni čelit nebezpečí smrti o svatební noci, a to zlovůlí zlého ducha (srov. Tob 6,14-15; 7,11). Ďábel sobectví – smrtelný nepřítel – však neustále ohrožuje všechny rodiny, přičemž pokušení „dělat hory“ z „nepodstatných drobných třenic, které by sobectví mohlo neúměrně zvětšit“¹⁷, vykrytalizovalo.

Proto je důležité, aby manželé mluvili jasně, i když jde o těžká

témata, a neschovávali se postupně za vysokou zdí: musí znovu a znovu budovat city, které umožňují lásku. Svatý Josemaría řekl, že „Ale když se spory nevyskytují příliš často, mohou i ony být projevem lásky a jsou skoro nutné.“¹⁸ — Voda musí volně proudit, protože pokud začne stagnovat, začne se pokrývat řasami. Proto je také velmi důležité, aby si rodiče „udělali čas, aby byli se svými dětmi hodně spolu a mluvili s nimi. Děti jsou nejdůležitější; důležitější než obchod, práce, odpočinek. Je dobré, když jim rodiče při těchto rozhovorech pozorně naslouchají, snaží se je pochopit, uznat kus pravdy –nebo celou pravdu –, která je obsažena v jejich rebeliích.“¹⁹ —

Nejdůležitější je, aby manželé mluvili s Bohem a prosili ho, aby jim dal své světlo: Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje moji stezku (Ž 119,105). Ačkoli se v knize Tobiáš nikdy nedozvídáme o neshodách

mezi Tobiášem a Sárrou, můžeme si je snadno představit, stejně jako mezi Tóbitem a Annou, a jako ve všech rodinách. Můžeme si je však také představit úzce spojené až do konce jejich života, protože vidíme, jak jejich manželství posiluje důvěrné spojení s Bohem: „Požehnaný jsi, Bože našich otců, a požehnané tvé jméno po všechny věky a pokolení. Ať ti dobrořečí nebesa a všechno tvé stvoření po všechny věky“, modlí se Tobiáš o svatební noci. „Přikaž, abych došel smilování, já i ona, a abychom se společně dožili stáří“ (Tob 8,5.7).

Svatý Jan Pavel II., „papež rodiny“,²⁰ jednou přirovnal manželskou lásku v Písni písni k lásce mezi Tobiášem a Sárrou. „Manželé v Písni písni si vroucími slovy vyznávají svou lidskou lásku. Novomanželé v knize

Tóbita prosí Boha, aby byli schopni odpovědět na lásku.“²¹ Spojením těchto dvou popisů manželské lásky chtěl nastolit otázku: který z nich ji lépe odráží. Odpověď je snadná: oba. V den, kdy dvě srdce najdou jedno druhé, jejich povolání získává svěží a mladistvou tvář, podobně jako manželé v Písni. Tato tvář však znovu získává svou mladistvost pokaždé, když po celý život oba dva znovu přijímají své povolání odpovídat na lásku. A pak, ano, se tato láska stává silnou jako smrt.²²

Carlos Ayxelà

1 Sv. Josemaría, Cesta, č. 27.

2 Sv. Josemaría, Jít s Kristem, č. 30. Tamtéž. 22-30, obsahující homílii „Manželství: křesťanské povolání“.

3 Cesta, č. 27. Taktéž č. 360.

4 Sv. Josemaría, Apuntes íntimos, č. 1697 (10. října 1932), Andres Vázquez

de Prada, The Founder of Opus Dei, Vol. 1, Scepter Publishers, Princeton, 2001, s. 392 (volný překlad).

5 Sv. Josemaría, poznámky z rozjímání, 12. říjen 1947, in While He Spoke to Us on the Way, s. 31 (volný překlad).

6 Tamtéž. „Tuto formuli jsem zvolil jako požehnání na cestu a přidal jsem k ní vzývání Panny Marie: Beata Maria intercedente, bene ambules: et Dominus sit in itinere tuo, et Angelus eius comitetur tecum [Na přímluvu Panny Marie ať se vám cesta vydaří, ať je Pán na vaší cestě a jeho anděl ať jde s vámi.].”

7 Svatý Jan Pavel II. nazval manželství „prvotní svátostí“ (srov. generální audience 20. října 1982 a 23. května 1984).

8 Fernando Ocáriz, Pastýřský list, 14. února 2017, č. 25.

9 František, generální audience, 2. září 2015.

10 Joan Maragall, „Elogio del vivir” Vida escrita, Madrid, Aguilar, 1959, s. 105 (volný překlad).

11 Sv. Josemaría, Jít s Kristem, č. 42.

12 Sandor Marai, El último encuentro, Salamandra, Barcelona, 2007, s. 107 (volný překlad).

13 Fernando Ocáriz, Pastýřský list, 4. června 2017.

14 Jít s Kristem, č. 24.

15 „A los árboles altos,” populární píseň, na kterou odkazuje sv. Josemaría v Cestě, č. 145.

16 C.S. Lewis, The Four Loves, kapitola 6 (volný překlad).

17 Jít s Kristem, č. 23.

18 Tamtéž, č. 26.

19 Tamtéž, č. 27.

20 František, homilie ze svatořečení,
27. dubna 2014.

21 Svatý Jan Pavel II., generální
audience, 27. června 1984 (volný
překlad).

22 Tamtéž a Pís 8,6.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
neco-velkeho-a-at-je-to-laska-vii-
povolani-k-manzelstvi/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/neco-velkeho-a-at-je-to-laska-vii-povolani-k-manzelstvi/) (05.08.2025)